

Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

Prețul abonamentului :	APARE DUMINECA	Prețul inserțiilor :
Pe un an . . . . . 240 Lei	Manuscrisele nu se inapoiează și se adresează redacției „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrației „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.	Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei
Pe jumătate de an . . . . . 120 Lei		
Pe un pătrar de an . . . . . 60 Lei		
Un număr . . . . . 5 Lei		
Pentru străinătate pe un an . . . 300 Lei		

Esența misiunilor.

Misionarismul bisericii noastre, care se face cu atâta zel din partea căpeteniilor și a tuturor membrilor clerului ne-a dăruit și o experiență prețioasă pe lângă rezultatele îmbucurătoare. S'a arătat anume clar adevărul, că asupra credincioșilor noștri are o influență covârșitoare școala de toate categoriile cu dascălii ei de toate gradele. Este ceva esențial atitudinea religioasă a dascălului, activeze el fie în școala dela sat, fie în școala secundară sau la universitate pentru că copilul ca și tinerul, avid după înțelepciune, își modelează cugetarea și părerile despre chestiunile religioase după cum spune maestrul care îl învață. Un dascăl ori unde ar fi așezat el, dacă este indiferent sau necredincios direct, ne fabrică mii și mii de tineri după chipul și asemănarea sa. Și astfel se adeverește, că degeaba filtrezi apa la vale, dacă izvorul nu este așa cum trebuie.

Misionarismul bisericii noastre plecându-se în fața logicei va trebui să-și înceapă lucrul la rădăcină și apoi să-l continue la trunchi și la frunze.

Școalele în cari cresc iubii noștri dascăli în zilele de azi nu prea sufăr de instrucție și educație religioasă, făcute astfel ca ei să rămână atașați cu sufletul de biserică până în veci și pururea.

Și nouă, coste ce va costa, chiar sufletul dascălului ni-l trebuie, pentru că fără de concursul lui în veci nu putem merge înainte, ci mergem cât mergem și apoi iar trebuie să luăm lucrul dela început cu generațiile cari intră proaspete în viață.

Esena misionarismului este să mergem în mijlocul dascălilor cu propagarea credinței,

pentru că în mâinile lor se află cheia reușitei noastre. Să le cuvântăm cald și convingător încercând cu toate mijloacele posibile să-i câștigăm pentru cauza bisericii și a credinței. În zilele trecute îmi spunea un student cu care discutăm chestiunii religioase următoarele cuvinte. „Trebuie să admiți părinte, că credința D-Voastră a rămas în etajul prim, iar știința omenească s'a urcat în etajul al treilea și de acolo o privește de sus în jos“.

Bine! i-am răspuns eu, asta ce spuni D-ta va fi adevărat numai în cazul, dacă admiți în consecință că dacă D-ta te-ai urcat în etajul al treilea și ești universitar nu ai decât să privești de sus în jos pe tatăl D-tale a cărui sudoare o mănânci fiindcă el a rămas la etajul prim și este plugar sau să mergi mai departe, fiindcă el ți se pare mai prost decât D-ta, să-l iei în brațe și să dai de părete cu el.

„Ei, asta nu merge“ a replicat cel urcat sus. Sigur că nu merge, pentru că dacă este adevărat că biserica și credința ne-a adus unde suntem azi, nu le putem da de perete justificându-ne faptele cu făclia strălucitoare a științei omenești. Și apoi dacă mai punem la socoteală și faptul că treaba cu etajele pe cari stau credința în Dumnezeu și știința omenească nu sunt tocmai în distanța unde le-a așezat tinerul meu prieten ca și toți ceilalți tineri în general, iată că am dat de bocluc.

Conceptiile și mijloacele bisericii noastre nu ne permit deocamdată plăcerea să avem pe preoții strașnici din străinătate, cari nu odată au scuturat de frac pe așa numiții oameni de știință cari în unilateralitatea lor au spus: „Băieți! jos cu credința fiindcă eu știu tot, am căutat tot ce poate să existe și nu am aflat pe Dumnezeu“. În fond ce infimă parte a realității o cunosc și cei mai năstruș-

nici atei, așa că chestia aceasta, cu detronarea lui Dumnezeu nu este așa de simplă cum s'ar părea.

La universitatea din Viena era un profesor materialist din cap până în tălpi care își făcuse testamentul din bună vreme în care „popa“ era exclus dela înmormântare și de aceea zâmbea când vedea teologi între ascultătorii lui. Dar odată s'a întâmplat când prelegea despre un filozof cu păreri urâte despre credința în Dumnezeu, că un student rămas la examene i-a strigat: „Domnule profesor ceva nou, fiindcă astea le-ai spus și anul trecut“. Și ce s'a supărat profesorul pe „materia inconstientă“ și a ținut o predică mai grozavă decât un popă. Și atunci am văzut că și D-lui a umblat în biserică până era vorba aceea „în etajul prim“. De aceea susțin sus și tare, că toți dascălii noștri cari s'au născut în case ortodoxe românești poartă pecetea ortodoxiei și oricât s'au urcat în al treilea etaj se uită numai de sus în jos dar totuși în sufletele lor nu este stinsă credința.

Nu este dascăl român care să se așeze în postura streinilor și să rădă de Românii cari se duc la biserica lor.

Nu este, pentru că nu poate fi dascăl român care să folosească aceleaș cuvinte urâte despre credința noastră românească ca streinii.

Nu este și nu va fi dascăl român care să dea de părete cu creștința în care s'a născut și a crescut neam de neamul lor.

Chiar de aici nu vom începe misionarismul nostru printre iubiții noștri frați dascăli ci ceva mai sus.

Nu a existat până acum vre-un naturalist cum spune un vestit apologet, care să fi zis: „Uită-te mă — nu ce vorbesc popii — iată la mine în mână electricitatea și magnetismul, ei au arătat numai efectele lor“. Păi atunci băieții cari nu au văzut niciodată legile naturale de ce cer bisericii să le arate pe Dumnezeu și nu se mulțumesc cu faptele și urmele lui?

Biserica lucrează în misionarismul ei cu adevăruri date și atunci nu-i rămâne altă ceva de făcut decât să nu cruțe nici o osteneală până nu va aduce în sânul ei pe dascăli, pe formatorii tinerilor de azi și ai bărbaților de mâne.

Pentru că oricine ce ar zice, în misionarism nu putem trece cu vederea școala, fiindcă aici este izvorul principal și al credinței și al necredinței.

Dr Ștefan Cioroianu
protopop ort. român

Viața tainică a lui Iisus Hristos

De: Prof. C. Rudneanu.

Din an în an se relevau tot mai mult calitățile spirituale, cari corespundeau cu etatea și situația Sa, fără de a depăși legile de dezvoltare omenească. Cu toate acestea creșterea vizibilă era a unui Dumnezeu făcut om. Sfântul apostol Pavel ne spune: „Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil, când m'am făcut om mare, am lăpădat ce era copilăresc“ (I. Cor. 13, 11). Un singur fapt remarcabil ni se spune din lunga perioadă a retragerii lui Iisus la Nazaret — când Iisus se duce la Ierusalim cu părinții Săi, mama sa și tatăl său adoptiv la praznicul Paștelor. Evreii se duceau la sărbători mari la Ierusalim la templu, întreaga viață a poporului teocratic se concentra într-o mișcare intensă în jurul sanctuarului unic, care era privit ca un palat al Dumnezeului lui Izrael. Cu timpul învățăturile au început să fie mai puțin rigide și s'au mulțumit să meargă o singură dată la Ierusalim, să facă un singur pelerinaj la Paști. La această sărbătoare venia din toate părțile lume la Ierusalim. Iisus a fost dus la templu la etatea când a împlinit 12 ani și trecea în al 13-lea. La această etate la evrei copilul devenea „*fiul legii*“, era supus întregii prescripțiuni a legii mosaice. Sf. evangelist trece repede peste amănuntele călătoriei și ale sărbătorii.

Locuitorii din diferite părți ale Palestinei se asociau și formau caravane pioase, cântând diferiți psalmi, rugându-se împreună. Ne spune sf. ev. Luca mai departe: „Apoi după ce au trecut zilele praznicului, pe când se întorceau acasă, băiatul Iisus a rămas în Ierusalim. Părinții lui n'au băgat în seamă lucrul acesta“ (Luca 2, 43). Iisus a rămas prin urmare în Ierusalim, fără să fi avizat pe tatăl său adoptiv și mama sa. Acest fapt a fost un act premeditat (voit) și de aci explicăm noi înalta semnificație. Maria și cu Iosif n'au remarcat absența sa — fiindcă Iisus a fost totdeauna un copil ascultător, pe un astfel de copil ei nu l-au supravegheat. Caravana cu care mergea Iosif și cu Maria la un moment dat a stat pe loc, făcând un popas însemnat; observând că Iisus nu-i printre ei, s'au decis să se reîntoarcă. Copilul Dumnezeu era în mijlocul învățătorilor și ascultătorilor. Iisus asculta gravele probleme ce învățații le schimbau între ei, și apoi el le punea întrebări grațioase și modeste. Întrebat

de învățării din templu el a dat un răspuns minunat. Un dialog foarte frumos se începu între învățați și Iisus. Iisus strălucea tot mai mult prin întrebările și răspunsurile Sale, prin explicarea pasagiilor grele din cărțile sfinte. El a fost atât de abil în întrebările și răspunsurile sale imediate încât i-a pus în uimire pe acei savanți ai legii, cu inteligența și cuvintele care se manifestau cu atâta strălucire. Atunci când părinții Săi l-au găsit în mijlocul acestei adunări atât de importante au rămas uimiți, fiindcă-l știau foarte tăcut, foarte rezervat. Până la această întâmplare natura Sa superioară a fost ascunsă. Văzând cele întâmplate în templu, o dulce lacrimă a acoperit ochii sfintei Fecioare, sufletul ei a fost străbătut de cuvintele: „Fiule, pentruce te-ai purtat așa cu noi? Iată că tatăl tău și eu Te-am căutat cu îngrijorare“. La această întrebare Iisus răspunde cu alte chestiuni: „Dece m'ați căutat? Oare nu știți că trebuie să fiu în casa Tatălui meu“. Prin aceste două chestiuni el răspunde în mod respectuos mamei Sale „*rațiunea misterioasă*“ și își legitimează cu puterea Sa, conduita celor 3 zile cari s'au scurs dela plecare — cu alte cuvinte le spune: Nu cunoașteți voi mai bine ca alții din lumea aceasta, care este natura mea, care este rolul meu, ca Mesia, ca Fiu al lui Dumnezeu? Iisus rămâne uimit când vede, că mama Sa și tatăl său adoptiv nu înțeleg. Iisus se proclamă de Fiu al lui Dumnezeu, cum va face și mai târziu — pentru o înțelegere mai bună amintim și pe sf. ev. Ioan: „Celce M'a trimis, este cu mine; Tatăl nu m'a lăsat singur, pentrucă totdeauna fac ce-i este plăcut“ (Ioan 8, 29). „Când este ziua, trebuie să lucrez lucrările Celuice M'a trimis; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze“ (Ioan 9, 4).

Iisus Hristos arată motivele adevărate pentru care el a rămas în Ierusalim; pentru datoria supremă ce o are față de Tatăl ceresc. Planul divin al mântuirii nu l-a revelat în întregime — planul divin concret și amănunțit așa cum s'a dezvoltat el, a rămas pentru Iisus un mister. Lumină complectă nu s'a făcut în sufletul lor decât cu încetul — de aceea ei n'au înțeles toată profunzimea cuvintelor lui Iisus.

Sf. ev. Luca ne mai spune că „Iisus creștea în înțelepciune în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor“ (Luca 2, 52). În primul rezumat ni se spune despre creșterea fiului Mariei înainte de a fi împlinit etatea de 12 ani — aci observăm trei puncte mai de seamă — formarea intelectuală, creșterea fizică și progresul minunat care-l găsim

în sufletul lui Iisus. Vom face o amintire despre misterul ascuns, procedeu intim prin care se formează caracterul Său. Noi interpretăm cu greu cuvintele de creștere intelectuală și morală când ni se spune că creșterea intelectuală era bogată, adică că ea creștea — Iisus prin urmare creștea atât în corp cât și în înțelepciune. Noi îl știm pe Iisus ca pe un învățator, nu ca pe unul care a învățat. Iisus Hristos a avut nu numai natura omenească ci și pe cea dumnezească în toată splendoarea și plenitudinea Sa. Nu trebuie să uităm însă, că în toate epocile vieții Sale — Iisus a fost Dumnezeu adevărat ca și om adevărat. În nici o clipă a vieții Sale natura divină n'a fost ștearsă sau despărțită de cea omenească, după cum natura Sa omenească n'a fost despărțită de cea dumnezească. „Și fără îndoială mare este taina evlaviei... Celce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duh, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în mărire“ (I Tim. 3, 16).

Noi trebuie să facem distincție între știința divină a lui Iisus și știința omenească, o distincție esențială pentru înțelegerea problemei noastre. Sf. Iustin ne spune că Iisus creștea ca ceilalți oameni. Sf. Irineu zice: El a venit să mântuiască pe ceilalți oameni, de aceea el a trecut prin toate fazele — a fost copil ca și copiii ca să-i sfințească pe copii — a fost un exemplu de milă și de adevăr, de cucerire ca om tiner printre oameni le-a fost adevăratul exemplu. *Origen*: nu era încă de 40 de zile și n'a venit încă în Nazaret și posedă toată înțelepciunea. Sf. Vasile, Grigore de Nazians, Fericitul Augustin spun că la sf. ev. Luca prin „progresul“ pe care-l semnaleză noi trebuie să înțelegem „înțelepciunea divină a lui Iisus“ și nici de cum înțelepciunea umană. Grația divină, actele de virtute, Mântuitorul Iisus Hristos le-a avut totdeauna în cel mai înalt grad. *Didon* ne spune că în Iisus găsim „Uniunea totală personală a naturii omenești și a naturii divine — ea a dat lui Iisus intuiția adevărului, a infinitului, dragostea și frumuseța *infinită*“.

Dacă ne gândim la puterea de înțelepciune a lui Iisus cercetătorii religiei creștine — exegeții creștini și pioșii scriitori ai vieții lui Iisus, ne spun că atunci când se vorbește despre educătorii lui Iisus Hristos, ei au fost: Mama iubitoare a lui Iisus, plină de gingăsie față de fiul Ei și tatăl adoptiv foarte devotat Lui — cari s'au născut ca să învețe pe micul copilaș sfânt limba poporului lor.

(Urmează)

Botezul copiilor în sprijinul statului.

Am în față o statistică privitor la mișcarea populației țării noastre pe ultimii șase ani, în care constat că în anul 1929 numărul căsătoritorilor a fost de 226.495, în 1930 = 212.431, în 1931 = 202.179, în 1932 = 181.312, în 1933 = 161.671 iar în 1934 = 155.315.

În decurs de numai șase ani o scădere a căsătoriilor ce pune pe gânduri, din ce în ce mai puține. Statistica nu specifică dacă aceste căsătorii sunt numai civile sau și religioase. Socotesc însă că nu pot fi decât numai civile, fiindcă e vorba de o statistică generală pe țară, care natural nu poate fi făcută decât după actele stării civile.

Fiind știut că la oficierea căsătoriei civile nu se face tinerilor nici o constrângere pentru cea religioasă, — după regulile civile fiind adecă liberi a rămâne așa până la moarte — de sine se înțelege că numărul căsătoriilor religioase trebuie să fie înspăimântător de mic.

Căci după cele ce vedem în realitate, cununia religioasă a devenit azi numai un „obicei” tolerat de stat!...

Acesta e adevărul, deși e dureros de trist.

Statul disprețuiește binecuvântarea bisericii pentru noii căsătoriți sau în cel mai rău caz „nu o crede necesară”.

Dar nu tot așa procedează Biserica față de stat. Să luăm spre exemplu numai un caz, botezul copiilor.

Da, în declararea nașterii copiilor mici, biserica sprijină în mare măsură statul. Este îndătinat obiceiul religios creștin ortodox de a boteza neapărat copilul nou născut. Mai mult, este o taină prin care nimeni nu se poate chema creștin dacă n'a împlinit-o.

De aceea orice naștere este anunțată în primul rând preotului respectiv, chiar în ceasul nașterii, pentru rostirea primelor rugăciuni „de bucurie că s'a născut om în lume” (Ioan 16, 21).

După câteva zile moașa se prezintă cu nou născutul în biserică pentru a fi creștinat.

Înainte de oficierea sf. Taine a Botezului, preotul îi cere să prezinte buletinul de declarație a nașterii la starea civilă. Fiind îndătinat obiceiul acesta, nici un părinte nu trimite la botez copilul fără acest buletin.

Este lucru hotărât, că dacă preotul n'ar cere neapărat aceasta, tatăl nu și-ar declara

nașterea pruncului său ofițerului stării civile, care la rândul său n'ar avea mijloace constrângătoare imediate pentru aceasta, nașterea fiind un lucru de ordin absolut intim.

Iată prin urmare cum Biserica prin determinarea părinților de a declara stării civile nașterea fiului lor, a sprijinit și sprijină în mod vădit statul. Puternică dovadă este faptul că atunci când preoții botează fără a pretinde numai decât buletinul, acei copii rămân nedecarați stării civile până la o altă împrejurare care i-ar constrânge la aceasta, de ex.: înscrierea la școală. Exemple de felul acesta se pot cita în fiecare parohie.

Ce se întâmplă însă? Cum prețuește statul acest imens serviciu ce i-l aduce Biserica? După ce acești fii ai Bisericii sunt trecuți în actele stării civile prin mijlocirea Bisericii, Statul în momentul declarării căsătoriei civile, neglijează biserica, recunoaște de valabilă căsătoria civilă și nu face nici o piedică în cazul când aceștia nu voesc a se cununa religios.

Nu mă leg de faptul că creștinii convinși și această declarație la starea civilă o fac numai în interesul obținerii căsătoriei religioase — și prin aceasta biserica din nou deservește statul — ci trec în revistă numai cazul care începe a fi din ce în ce mai des, că se permite și se declară valabilă căsătoria civilă, fără nici o obligație sau garanție pentru cea religioasă.

Sunt cazuri nenumărate cari desigur cu timpul se vor generaliza. Este un rău care azi, mâne, se va răsfrânge nu numai asupra bisericii ci însăși a statului.

Ce ar fi dacă, precum biserica vine în ajutorul statului cu prilejul botezului copiilor, statul ar veni în sprijinul Bisericii cu prilejul căsătoriilor civile, declarându-le de valabile numai după prezentarea dovezii că au satisfăcut și căsătoria religioasă!

Tot aci mai adaug și o greșală incalculabilă pe care statul nostru ce se cheamă ortodox, o face prin tolerarea legală a baptilismului și adventismului cari secte *desființează* botezul copiilor mici, deci desființează principalul motiv de declararea nașterilor la starea civilă.

Istoriceste se știe că noi Românii ne-am născut creștini. Este deci datoria statului de a apăra în veci această nuanță a poporului nostru: „creștinătatea”.

Preot Dimitrie V. Anuțoiu.

Săptămâna.

„Ci vouă celor ce auziți vă zic: Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc. Celui ce te bate peste un obraz, întoarce-i și cealaltă parte; și celui ce-ți ia mantia, nu-l opri a-ți lua și cămașa“.

(Luca 6, 27—29.)

Dacă învățăturile Mântuitorului Hristos, așa cum El în fapt le-a dovedit și cum ne-au ajuns nouă prin sfinții Săi evangheliști și apostoli, erau adânc și din convingere săpate în sufletele omenirii, era inutil tribunalul internațional dela Haga, Liga Națiunilor și toate instanțele de justiție. Dacă aceste învățături și porunci aveau însușirea dinamică în ființa omului, el urma treptele justiției frățește și forul suprem al Bisericii și toate diferendele erau pacinic și în spirit de toleranță, de frățietate, aplanate. Numai că omul se socoate asemenea justiției divine și pune mai presus de sine și de ființa sa materială **onoarea sa, dreptul său**. Iar dacă individul este capabil ca fiind **lovit** să cheltuiască cerând reparații, colectivitatea națională este capabilă a distruge tot ce are ca așezământ spiritual, cultural, economic și mai presus de toate familia, ca onoarea să-i fie *reparată*.

Reflectând asupra versetelor dela Luca cap. 6 v. 27—29, mă gândesc la incidentele din săptămâna aceasta.

Unul în stare să pună armate de milioane de creștini față în față gata la cel mai oribil măcel; iar celalalt — cu urmări destul de dureroase și tragice — să accelereze înarmarea globului pământesc.

Ziarele ne aduc vestea că secretarul de legație italian din Addis-Abeba (Abisinia) la urcarea în mașina legației a fost acostat de un ofițer abisinian și pălmuil, iar drapelul italian de pe mașină aruncat în noroiul străzii și călcat în picioare.

Știrea deși publicată în formă de telegramă, a fost culeasă cu literele mari ale tipografiei și însoțită de cele mai agitate comentarii și pronosticuri.

Odată cu prima palmă aplicată pe obrazul secretarului de legație, conflictul a fost deschis, dar drapelul aruncat în noroi și călcat în picioare, este călcarea în picioare a însăși ființei etice italiene și toată lumea aștepta cu răsuflarea oprită anunțarea declanșării măcelului între oameni, între fiii Creatorului. Și atunci „**presa**“ își ia rolul în serios și glăsuște în cor: Italia are dreptul la reparații. Italia a fost

adânc jignită. Italia în 24 ore are dreptul a călca frontierele inamicului, Italia și Italia... până ce spiritul public a fost introdus în frământarea războinică a măcelului. Dela îndemn până la fapt e numai un pas. Și suntem gata să urmărim literele grase ale ziarelor cu descrieri seci, despre oribilitățile măcelului.

Că până astăzi nu auzim bubuituri de tun și înflorătorul vaet al moșnegilor, femeilor și copiilor cuprinși de spasmul celor mai cănești chinuri de asfixiere prin fel de fel de gaze toxice nu cred că s'ar datora, în deosebi cuvintelor Mântuitorului Hristos: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc“ (Luca 6, 27) ci mai degrab fricei de necunoscut. Căci n'am asista la schimburi de telegrame diplomatice la satisfacerea orgoliului, mândriei naționale, telegrame ce se pot evalua cât averea celui mai înstărit lucrător de pământ creștin.

Al doilea caz este: „Catastrofala explozie dela Rheinsdorf, provocată de un gaz secret“. În Germania la uzinele chimicale din Rheinsdorf s'a întâmplat o explozie în care s'au prăpădit peste 100 persoane, iar peste 1500 au fost răniți. Senzaționalul consistă în faptul că explozia — a șasa până acum — a fost provocată de efectul unui gaz secret, numit „*Gazul 27*“. „Produsul „*Gazului 27*“ este mai ușor ca aerul, iar în contact cu aerul își mărește de zece ori ori puterea distructivă, ca și puterea de răspândire. Valuri de gaz distrugător se răspândesc în câteva minute la distanțe de zeci de kilometri. Și nu există aparat care să poată paraliza acțiunea lui fulgerătoare“. Presa noastră — din lumea creștină — urmărește cu adâncă emoție comunicatele cercului de chimiști belgieni asupra acestui gaz și a efectelor lui. Statele majore și guvernele tuturor statelor urmăresc cu și mai adâncă îngrijorare fazele sau „desfășurarea evenimentelor“ lăsând să se vadă că fiecare stat „comandă un nou stoc important de avioane“, că cutare țări „denunță tratate“ și că „Anglia sub presiunea ultimelor evenimente consideră ca îngropată conferința dezarmării“.

Sub imperiul acestor lecturi din presă, despre ultimele evenimente, mă gândesc la cartea lui Ritter „*Erdkunde*“ și în deosebi la Hanston Stewart Chamberlain: „Cugetări asupra inegalității rasei umane“, cari susțin că inegalitatea rasei umane este produsul tuțurilor luptelor și măcelurilor cu caractere epocale.

Cu alte cuvinte, pentruca abisinienii, de religie ortodoxă drept măritoare, sunt negri la față și pentrucă rasa germanică este decretată de Hitler, Göbbels, Göring etc. ca rasă superioară, trebuie să dispară în parte, în cele mai

negre chinuri omenirea creștină, frații, fiii ace-luiaș Tată ceresc, ca aceștia prin rasa lor „superioară“ să le iee locul?

Nu deosebirea de rasă, nu rasele superioare sunt îndreptățite a face război de exterminare și a stăpâni pământul, ci lipsa de un **crez** în puterea Creatorului, lipsa de înțelegere a jertfei de pe Golgota îndeamnă omenirea la un măcel. Și aceasta este întărită prin cuvintele regisorului măcelurilor mondiale, a lui Sir Basil Zaharoff, care la patul de moarte spunea: „Dacă aș avea puterea să încep viața din nou, numai trusturi de arme n'aș mai conduce, mi-e irică de judecata din urmă“.

Oameni de categoria lui Basil Zaharoff — puțini la număr — încenează măceluri înfiorătoare și încearcă a răsturna ordinea divină a **iubirii** între frați. Și cu toate războaiele îngrozitoare la cari am asistat și de fapt și prin istorie să avem credința puternică că odată lumea va învăța porunca Mântuitorului Hristos: „Celui ce le bate peste un obraz, întoarce-i cealaltă parte“.

Pr. Traian Constantin.

Vizitațiuni canonice.

Duminecă în 23 Iunie a. c. P. Sfințitul episcop Vasile, continuându-și drumul misionadelor, a vizitat comuna *Soceni* din tractul protopresbiterial al Bocșei montane, unde a săvârșit și sfințirea bisericii.

Sosirea Prea Sfințitului în această comună a prilejuit o zi de mare serbare.

Încă dela distanță afară de comună, P. Sfințitul a fost primit de un grup falnic de călăreți îmbrăcați în frumosul port local al socenenților. Trascurile anunțau din depărtări sosirea arhierelui. În marginea comunei, primarul și consiliul comunal urează bun sosit. În fața bisericii P. S. Sa descinde din mașină cu diaconul T. Roșca. M. O. D. Petru Ieremia îl binecuvintează în numele protopresbiteratului Bocșei montane. Preotul Antoniu Foaiaș din localitate face raportul despre starea comunei împărțind bucuria fiilor sufletești văzându-și pe arhierul lor la ei acas.

Afară de credincioșii adunați cu mic cu mare în haine de praznic, erau de față: d-l Dr. N. Milutinovici primpretorul plasei Reșița, d-l Dr. Mihail Groșșian deputat sinodal, d-l Dr. N. Georgevici notar public în Reșița, d-l N. Gașpar primpretorul plasei Bocșa montană, d-l inv. Dorca și alte autorități din localitate.

După actul târnosirii bisericii P. S. Sa începe sf. Liturgie în sobor cu următorii conliturgisitori, M. On. D. Petru Ieremia, adm. protopesc al tractului Bocșei montane, On. D-ni: A. Foaiaș, I. Jurca, V. Stepanescu și diaconul T. Roșca.

La Priceasnă P. S. Sa explică credincioșilor ce este actul sfințirii bisericii prin așezarea moaștelor, îndemnându-i să nizuiască spre o viață creștină ca a mucenicilor, pe mormântul cărora s'au zidit bisericile la începutul creștinismului.

Cu exemple din viață le arată marele pericol ce urmează pentru neamul românesc din sistemul de un copil și din obiceiul rău de a se căsători tinerii minori în familiile românești, fără binecuvântarea bisericii.

Răspunsurile liturgice le-a dat corul bărbătesc de sub conducerea tinerului învățător Petru Peica din Soceni.

După masă P. S. Sa a dorit să cerceteze comuna **Târnova**, unde nu a pășit încă episcop român ortodox, din cauza poziției izolate în mijlocul pădurilor.

După o călătorie de o oră, pe un drum aproape impracticabil, sosim în Târnova, fiind întâmpinați de un banderiu de călăreți. Primirea a fost grandioasă. În fața unei porți triumfale Arhierul este bineventat de primarul și consiliul comunal, apoi de către: preotul local V. Stepanescu, preotul grecocat. C. Ilie; învățătorii Șerbulescu, fanfara și corul bărbătesc local, conduse de P. Frâncu și P. Cusma.

În ovațiunile acelei mulțimi imense de creștini ortodoxi și grecocatolici P. S. Sa intră în biserică în fața căreia preotul I. Turnea face darea de seamă despre istoricul bisericii.

După terminarea Vecerniei săvârșită de acelaș sobor de preoți din Soceni, P. S. Sa a ieșit în fața crucii din curtea bisericii, unde adânc emoționat de dragostea cu care a fost înconjurat, își descoperă bucuria și mulțumirea văzându-și pe fiii Săi sufletești din Târnova.

Cu mult drag însă le explică împrejurările prin care o parte din fiii aceleași biserici s'au rupt din trupul maicei noastre Bisericii ortodoxe trecând la biserica unită. Cunoscând neajunsurile locale, P. S. Sa le împărțăște binecuvântare și mângăere fiilor sufletești, care n'au mai fost încă învredniciți de mângăere arhierască, la ei acas.

Seara P. S. Sa s'a reîntors cu automobilul la reședință.

Coresp:

Regulamentul

fondului de ajutorare reciprocă a salariaților eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului cu modificările aduse în adunarea generală din 23 Mai 1935.

Art. 1. Pentru a pune la adăpost familia rămasă de pe urma salariaților eparhiei ort. rom. a Caransebeșului, cu asentimentul și concursul binevoitor al Consiliului eparhial se crează, prin contribuțiuni obligatorii, un fond, numit „*Fondul de ajutorare reciprocă a salariaților eparhiei ort. rom. a Caransebeșului*”, din care să se dea ajutoare momentane familiilor acestor salariați decedați.

Art. 2. Membri ai acestui fond sunt și vor fi, în mod obligatoriu, toți preoții, profesorii academiei teologice și funcționarii Consiliului eparhial de azi și din viitor în funcție, sau pensionarii, din eparhia ort. rom. a Caransebeșului, în baza datoriei lor morale la ajutorare reciprocă și a declarațiunii lor de aderență integrală la cele cuprinse în acest regulament, care s'a votat de acești membri, prin delegați și se aprobă de Consiliul eparhial și de Adunarea eparhială.

Soțiile preoților, preotesele văduve în prezent și preoții în retragere se pot înscrie la fond în termen de 30 de zile dela aprobarea acestui regulament.

Pentru viitor, membrii noi pot să-și înscrie soțiile în termen de 30 de zile dela intrarea în funcțiune, iar membrii civili dela încheierea căsătoriei lor.

Soțiile preoților devenite văduve, se pot înscrie la fond în termen de un an dela moartea soțului.

Inscrierea oamenilor de serviciu dela Consiliul eparhial este facultativă.

Art. 3. Acest fond formează proprietatea membrilor lui, enumerați în articolul precedent.

Art. 4. Cotizația obligatoare de membru este suma de Lei 100 (unasută) de fiecare caz de moarte, care este a se plăti până la moartea membrului contribuabil.

Această cotizație se achită la Casieria Consiliului eparhial din Caransebeș prin reținere din salariul sau pensiunea membrului, sau prin achitarea directă de cătră el.

Cotizația pentru soții și văduvele preotese decedate se fixează în raport cu suma ajutorului ce-l primesc, și anume: la ajutorul de Lei 15.000 cotizația e de 50%, la 20.000 Lei de 65%, la 25.000 Lei de 80% din cvota de 100 Lei.

Obligațiunea de a cotiza încetează din moment ce membrul a solvit 300 de cvote.

Art. 5. La moartea unui membru contribuabil al fondului, urmașii legitimi ridică imediat dela Cassa Consiliului eparhial, în baza dovezii despre deces și a chitanței vizate de autoritatea imediat superioară, un ajutor în sumă de Lei 30.000 (treizeci de mii).

În caz că decedatul nu are urmași legitimi, înmormântarea o face Consiliul eparhial până la maximul sumei de mai sus.

Pentru soții și văduvele preotese înscrise membre, ajutorul se fixează precum urmează:

Cele ce decedează înainte de 3 ani dela înscriere, vor primi ca ajutor Lei 15.000, cele dela 3—6 ani Lei 20.000, cele dela 6—10 ani Lei 25.000 și numai după 10 ani ajutorul integral de 30.000 Lei.

La ajutorul de mai sus sunt îndreptățiți numai acei membri cari au trăit cel puțin 3 (trei) luni după înscrierea la fond.

În cazul când cel înscris ar deceda înainte de expirarea acestui termen, i se vor restitui numai cvotele plătite.

Art. 6. Calitatea de membru al acestui fond încetează: a) prin deces, b) prin ieșirea membrului din serviciul bisericesc al eparhiei și c) prin neplata a 3 (trei) cvote consecutive.

Art. 7. Din excedente, donațiuni, capitalizări, dobânzi, etc., cari constituiesc veniturile fondului, se crează „*Fondul de rezervă*” (al ajutorului reciproc), cu care se poate scărița, proporțional, cota de deces și spori ajutorul.

Art. 8. „*Fondul de ajutorare reciprocă*”, cu toate evidențele lui despre membrii contribuabili, decese, ajutoare, fond de rezervă etc. se conduce și se administrează în registre speciale și după normele de administrație bisericască în vigoare, de Consiliul eparhial.

Pentru acoperirea speselor împreună cu administrarea se vor reține zece (10)% din venitul net.

Despre administrarea fondului se prezintă socoteală Adunării eparhiale în fiecare an, pe lângă raport.

Art. 9. Modificarea acestui regulament, sau eventuala desființare a „*Fondului de ajutorare reciprocă*” se va putea face numai la cererea și în baza votului a două treimi din numărul total al membrilor contribuabili la acea dată, vot exprimat nominal prin delegații lor în Adunarea generală a membrilor, anume convocată pentru acest scop, precum și cu aprobarea Adunării eparhiale.

Art. 10. În cazul desființării „*Fondului de ajutorare reciprocă*” în condițiunile prevăzute la art. precedent, din întreaga lui avere, inclusiv „*Fondul de rezervă*”, se vor restitui cotizațiile

de deces membrilor în viață, în proporția vechimei de membru.

Art. 11. Acest regulament, respectiv „Fondul de ajutorare reciprocă”, se activează cu începere dela 1 Septembrie 1934.

Votat în Adunarea delegaților salariaților Eparhiei, ținută la 30 Iulie, 1934.

Președinte :

† Vasile

Notar:

Dimitrie Sgăvêrdea

Delegați verificatori;

Ppresb. R. G. Ancușa

Ic. stavr. Ppresb. Andreiu Ghidiu

Nr. 3763 E. 1935.

Acest regulament cuprinzând modificările aduse de adunarea generală din 23 Mai 1935, s'a aprobat de cătră Adunarea eparhială sub Nr. prot. 21/1935 din 26 Mai 1935.

† Vasile

Episcop

Dimitrie Sgăvêrdea

Notar general

ȘTIRI

I. P. S. Patriarh Miron în Anglia. I. P. S. Sa Patriarhul nostru va răspunde misiunii anglicane cu vizita Sa, lucrând în continuare la apropierea dintre bisericile ortodoxă și anglicană.

Monumentul episcopului Ioan Popasu a fost dat în lucrare renumitului sculptor C. Dimitriu-Bârlad, care a lucrat și monumentul Regelui Ferdinand din Băile-Erculane. Monumentul va fi gata în trei luni și va costa 100.000 lei. De aceea e de dorit ca cei în restanță să grăbească trimiterea obolului lor în acest scop.

Expoziție. La Eșelnița din prilejul încheierii anului școlar s'a aranjat o interesantă expoziție. Invățătura Maria Moacă și inv. Iosif Moaca de acolo pot fi mândrii de asemenea activitate frumoasă.

Pentru monumentul Ioan Popasu au mai intrat următoarele sume: com. bis. și preotul C. Vladu Eșelnița 139 Lei, Comunele bisericesti: Unip 122 Lei, Mărul 300 Lei, Tincova 100 Lei, Nădragu 965 Lei, Folia 95 Lei, Silha 500 Lei, Slatina com. bis. 50 Lei pr. Iorga 100—150 Lei, Sirbova 100 Lei, Denta 50 Lei, Iersig 100 Lei, Mocerîș com. bis. 30 Lei pr. Suciu 100—130 Lei, Agadicu 28 Lei, Șoșdea 150 Lei, Gârbovăți 20 Lei, Ianovicu 180 Lei, Glimboca com bis: 200 Lei preot. 200—400 Lei, Maciova 100 Lei, dela pr. Aurel Danciu Iabuca 210 Lei, pr. Alex. Magda Gaiul-mic 100 Lei, com. bis. Obad 150 Lei, com. bis Sacoșul-mare 100 Lei.

Despre activitatea religioasă-culturală a Bat. 2 Grăniceresc cu ocazia pelerinajului din acest an la Piatra-Scrisă vom publica în Nrul viitor o cronică a unui participant.

Notă Oficială.

Nr. 3728 Sc. 1935.

Pr. Econom stavrofor Serghie Bejan și Const. M. Tonescu, ambii profesori la Facultatea de teologie din Chișinău s'su hotărât să traducă pe românește lucrarea: „Invățătura creștină ortodoxă, expusă apologetic” de prot. P. Svetlov, fost profesor de teologie la Universitatea din Chiev.

Această lucrare, de mare importanță teologică, e bine să fie cunoscută de preoții și chiar de intelectualii cari se îndeletnicesc cu probleme teologice și religioase. Pentru reușita traducerii, amintiții profesori universitari sunt o garanție suficientă. De aceea o recomandăm ca pe o lucrare asupra căreia ne atrage luarea aminte și sfântul Sinod.

Prețul a 2 volume, din cari unul va apare la 1 I. 1936 iar al doilea la 1 VII. 1936 este de 250 + 250 în total 500 Lei.

Doritorii de a o avea să trimeată încoaci suma aceasta plus porto postal până la 1 Ianuarie 1936.

Caransebeș în 15 Iunie 1935.

Episcopul diecezan:

† Vasile

Proprietatea Consiliului eparhiei ort. rom. a Caransebeșului.

VILA DOBOȘAN

din Băile-Erculane

Otel cu bun renume aproape de centru. — Apeduct, lumină electrică, serviciu prompt, prețuri moderate. Regiune romantică de o frumseță rară. — Vila stă oaspeților la dispoziție începând cu 1 Maiu până la sfârșitul lui Octomvrie. — Informațiuni dă:

Administrația „Vilei Dobosan”
din Băile-Erculane.

